

— Звісно. На кожному факультеті є проблемні викладачі. І багато хто, — на мій превеликий подив, він стишив голос, — *багато* хто куди проблемніший від нього. Але нехай ці слова лишаються поміж нами.

— Згода, — відповів я, трошки наляканий цим змовницьким тоном.

— Фактично це навіть не прохання. — Консультант похилився вперед і перейшов на шепіт, майже не рухаючи губами: — Мушу на цьому наполягати. Можливо, ви не в курсі, але на кафедрі літератури в мене є впливові вороги. За великим рахунком, хочете вірте, хочете ні, *вони є навіть на моїй рідній кафедрі*. Ба більше, — перейшов він на звичайний тон, — цей викладач — особливий випадок. Він тут працює багато років і навіть відмовився од зарплати.

— Чому?

— Може собі дозволити. Гроші залишає в університеті, але, здається, символічно одержує долар на рік — щось там пов'язане з оподаткуванням.

— А-а, — видихнув я.

Кількох днів у Гемпдені вистачило, щоб наслухатися офіційних фраз про фінансові труднощі, брак спонсорів та затягування пасків і вже звикнути до них.

— От візьміть мене, — правив далі Лафорг, — мені теж подобається викладати, але ще я маю у Франції дружину й доньку-школярку. Гроші б не завадили, правда?

— Я, мабуть, усе одно з ним переговорю.

— Що ж, — знизав плечима консультант, — спробуйте. Але раджу не призначати зустріч, бо він відмовить. Його звуть Джуліан Морроу.

Не те щоб я заиклився на грецькій мові, але розповідь Лафорга мене заінтригувала. Я спустився на нижній поверх і зазирнув у перший-ліпший кабінет, до худої понурої дами з неживим волоссям, яка за столом приймальної жувала бутерброд.

— У мене обід, — привіталася вона. — Приходьте о другій.

— Перепрошую. Я просто шукав кабінет викладача.

— Ну, я всього лиш секретарка, а не комутатор. Проте хтозна, може, я й у курсі. Про кого мова?

— Джуліан Морроу.

— А, цей, — здивувалася вона. — Навіщо він вам? Думаю, він у себе нагорі. В Лікеї¹.

¹ Лікей, через вплив латини Ліцей — виховний заклад у Стародавніх Афінах, де вчителювали, зокрема, Сократ й Аристотель.